



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1103/2021
20.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Мартиновић, адвокат из ..., против тужених ББ, из ..., чији је пуномоћник Ристо Рикић, адвокат из ... и ВВ, рођене ВВ1из ..., чији је пуномоћник Никола Тадић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора и права својине, одлучујући о ревизији тужене ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1252/20 од 24.06.2020. године, на седници одржаној 20.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1252/20 од 24.06.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене ВВ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1252/20 од 24.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, пресудом П 4411/2019 од 10.12.2019. године, делимично је усвојио тужбени захтев (став први изреке), тако што је утврдио да је ништа уговор о купопродаји непокретности закључен 10.11.2008. године између туженог ББ као продавца и тужене ВВ као купца, оверен 14.11.2008. године пред Општинским судом у Новом Саду под Ов1.бр. .../..., чији предмет је породична стамбена зграда, објекат бр. 1 (По+Пр+1+Пк) површине 376,26 м² и породична стамбена зграда објекта бр. 2 (Пр+1) површине 53 м², које зграде су изграђене на парцели број .../... КО ..., као право коришћења земљишта на парцели број .../... у ..., ул. ... бр. ..., што су дужни да трпе и признају (став други изреке). Утврдио је да су тужиља и тужени ББ током трајања брака заједничким средствима и улагањем стекли заједничку имовину и то породичну стамбену зграду број 1 пов. 1 а 62 м², породичну зграду број 2 површине 53 м, а обе на парцели укупне површине 3 а 92 м², уписане у ЛН број ... КО ..., у једнаким деловима те су тужени дужни да трпе да се тужиља на основу ове пресуде може уписати као власник $\frac{1}{2}$ делова предметних непокретности код РГЗ, без било каквог даљег питања и одобрења тужених у року од 15 дана (став трећи изреке). Обавезао је тужене да накнаде тужиљи трошкове поступка у износу од

715.600,00 динара, у року од 15 дана од дана извршности пресуде под претњом извршења (став четврти изреке). Одбио је тужбени захтев тужиље у делу за законску затезну камату на трошкове овог парничног поступка, почев од дана пресуђења до дана извршности пресуде (став пети изреке).

Апелациони суд у Новом Саду пресудом Гж 1252/20 од 24.06.2020. године, делимично је усвојио, делимично је одбио жалбу тужене, тако што је пресуду Основног суда у Новом Саду П 441/2019 од 10.12.2019. године, преиначио у делу одлуке о парничним трошковима и досуђени износ снизио на 169.600,00 динара, а потврдио у преосталом усвајајућем делу одлучио је и да о главној ствари и парничним трошковима (став први изреке). Одлучио је да свака странка сноси своје трошкове поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена ВВ је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужиља је благовремено поднела одговор на ревизију. Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 2. овог ЗПП, оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Из образложења побијане другостепене пресуде између осталог произлази, да како у купопродајном уговору од 10.11.2008. године није наведено да његов предмет представља брачну тековину тужиље и туженог и спорна непокретност је зидана у њиховој брачној заједници која траје почев од 1971. године и та чињеница туженој је била позната, у одсуству сагласности тужиље са располагањем супруга, првостепени суд је одлуку о ништавости уговора засновао на одредбама члана 171. и 174. став 3. Породичног закона, члана 103. Закона о облигационим односима, а одлуку о судској деоби непокретности на одредби члана 176. Породичног закона, будући да законска претпоставка о једнаким уделима супружника у стицању није оборена.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Дакле, истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна

питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Међутим, према оцени Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за изузетну дозвољеност ревизије тужене из одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 01.10.2010. године. У тужби и у уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 300.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде у погледу главног тужбеног захтева очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова на име одговора на ревизију на основу одредбе члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404, 413. и 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић